

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Miroslavou Jarošovou v právní věci
žalobce: Exel Automotive s.r.o., se sídlem Anny Letenské 7/34, Praha 2, IČ 25634917,
zast. JUDr. Milanem Bedrošem, advokátem v Praze 1, Jungmannovo náměstí 8 proti
žalovanému: HUTCHINSON s.r.o., se sídlem Klostermannova 995, Rokycany, IČ 61504424,
zast. JUDr. Janou Doškovou, advokátkou v Praze 2, Vinohradská 37, o Kč
136.379,- s přísl.,

t a k t o :

I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku Kč 136.379,- spolu s 2% úrokem z prodlení z částek Kč 2.298,- od 28.7.2003 do zaplacení, Kč 4.086,- od 12.8.2003 do zaplacení, Kč 2.420,- od 19.8.2003 do zaplacení, Kč 2.000,- od 26.8.2003 do zaplacení, Kč 6.894,- od 29.8.2003 do zaplacení, Kč 7.895,60 od 31.8.2003 do zaplacení, Kč 2.298,- od 6.9.2003 do zaplacení, Kč 6.428,- od 7.9.2003 do zaplacení, Kč 4.156,- od 8.9.2003 do zaplacení, Kč 8.278,- od 16.9.2003 do zaplacení, Kč 2.298,- od 21.9.2003 do zaplacení, Kč 2.525,- od 28.9.2003 do zaplacení, Kč 3.728,- od 3.10.2003 do zaplacení, Kč 2.298,- od 8.10.2003 do zaplacení, Kč 2.718,- od 11.10.2003 do zaplacení, Kč 4.001,- od 16.10.2003 do zaplacení, Kč 2.446,- od 18.10.2003 do zaplacení, Kč 2.418,- od 20.10.2003 do zaplacení, Kč 4.196,- od 23.10.2003 do zaplacení, Kč 2.290,- od 31.10.2003 do zaplacení, Kč 1.890,- od 4.11.2003 do zaplacení, Kč 2.418,- od 7.11.2003 do zaplacení, Kč 2.678,- od 10.11.2003 do zaplacení, Kč 2.395,- od 23.11.2003 do zaplacení, Kč 4.572,- od 25.11.2003 do zaplacení, Kč 2.208,- od 2.12.2003 do zaplacení, Kč 3.393,- od 4.12.2003 do zaplacení, Kč 2.281,- od 21.12.2003 do zaplacení, Kč 1.850,- od 25.12.2003 do zaplacení, Kč 5.112,- od 26.12.2003 do zaplacení, Kč 2.298,- od 6.1.2004 do zaplacení, Kč 1.057,- od 13.1.2004 do zaplacení, Kč 2.298,- od 18.1.2004 do zaplacení, Kč 2.298,- od 19.1.2004 do zaplacení, Kč 3.023,- od 6.2.2004 do zaplacení, Kč 2.600,- od 7.2.2004 do zaplacení, Kč 6.891,- od 8.2.2004 do zaplacení, Kč 2.298,- od 13.2.2004 do zaplacení, Kč 2.298,- od 28.2.2004 do zaplacení, Kč 3.150,- od 29.2.2004 do zaplacení, Kč 2.596,- od 6.3.2004 do zaplacení, Kč 2.298,- od 10.3.2004 do zaplacení, Kč 1.997,- od 11.3.2004 do zaplacení, Kč 2.298,- od 14.3.2004 do zaplacení a Kč 2.298,- od 27.3.2004 do zaplacení a k rukám zástupce

žalobce JUDr. Milana Bedroše, advokáta v Praze 1, Jungmannovo náměstí 8 nahradit náklady řízení ve výši Kč 41.138,50, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žalovaný je povinen nahradit České republice prostřednictvím Krajského soudu v Plzni náklady řízení, jejichž výše i lhůta splatnosti bude stanovena v samostatném usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se ve věci domáhal zaplacení dluhu za provedené či obstarané přepravy, jejichž cena byla vyúčtována fakturami číslo 101103, 102603, 104903, 1102004, 1492004, 1512004, 1612004, 1792004, 2462004, 252004, 272004, 282004, 304403, 32004, 33103, 33503, 38603, 4004, 40503, 41403, 41503, 41603, 41703, 42003, 42103, 43103, 43803, 43903, 44003, 44603, 44803, 49703, 49803, 50003, 52103, 54603, 57803, 58003, 61303, 61803, 62703, 65203, 66803, 67003, 67403, 69803, 71003, 71603, 74203, 79703, 80603, 81203, 85503, 85603, 92004, 932004, 93203, 93503, 94203, 95103 a 96403. Celkem dluh z uvedených faktur činil Kč 144.169,60. Žalovaný na něj zaplatil částku Kč 7.790,60, takže dluh ke dni rozhodnutí soudu odpovídal částce uvedené ve výroku tohoto rozsudku.

Žalovaný nezpochybnil uplatněný nárok co do důvodu i výše, učinil jej nesporným. Proti nároku však uplatnil námitku započtení do celé žalované částky včetně jejího příslušenství. Žalovaný tvrdil, že má za žalobcem pohledávku z faktury č. 23005703 ze dne 10.11.2003, kterou žalobci vyúčtoval nárok na náhradu škody ve výši EUR 4.336,-, po přepočtu na CZK ve výši Kč 136.379,-. Tento nárok původně po žalovaném uplatnil příjemce zboží z přepravy prováděné žalobcem pro žalovaného ve dnech 5.5.2003 až 8.5.2003. Toto zboží žalobce dopravil do místa určení se zpožděním, na které v průběhu přepravy žalovaného neupozornil. Žalovaný se žalobcem dohodl na termínu vykládky 7.5.2003. Tento termín vykládky odpovídal i obvyklé době přepravy. Tento termín však žalobce nedodržel a v důsledku toho musela být výrobní linka příjemce zastavena. Tím příjemci vznikla škoda ve shora uvedené výši, kterou vyúčtoval žalovanému, a žalovaný ji uplatnil proti žalobci.

Z provedených důkazů bylo zjištěno, že účastníci dne 28.11.2003 uzavřeli smlouvu zasílatelskou, v níž se žalobce zavázal pro žalovaného zajišťovat přepravu věcí a též obstarávat přepravu zásilek vlastním jménem a na účet příkazce. Lhůta pro vykládku byla sjednána v trvání maximálně tří pracovních dnů od převzetí zásilky, přičemž den odebrání se do lhůty nezapočítával.

Přepravu, z níž žalovaný uplatnil vůči žalobci nárok na náhradu škody, objednal žalovaný dne 20.4.2003. Za žalovaného objednávku učinila J. [REDAKCE] P. [REDAKCE]. V objednávce není vyjádřeno celou větou, jaká činnost se od žalobce požadovala, objednávka je označena jako objednávka dopravy. V objednávce je specifikováno místo i čas nakládky a místa vykládek včetně zboží. Datum vykládky v ní uveden není.

Podle listu CMR číslo CZ Y 6722849 byl odesílatelem zboží žalovaný a dopravcem žalobce. V listu CMR byl zapsán další dopravce Stellar s.r.o. V listu CMR nebylo vyznačeno požadované datum vykládky a chyběl též podpis příjemce a datum vykládky. Podle faktury číslo 261/03 činila cena přepravy, z níž žalovanému vznikla tvrzená škoda, Kč 2.298,-.

Podle objednávek z 5.5.2003 žalobce zadal přepravu dalšímu dopravci, který však sám

také přepravu neprováděl a předal ji ještě dalšímu dopravci. Obě objednávky z 5.5.2003, kterými byly navázány vztahy mezi tímto řetězem dopravců, obsahovaly termín vykládky 7.5.2003.

Mailovou zprávou z 8.5.2003 se J. [REDAKCE] P. [REDAKCE] za žalovaného obrátila na J. [REDAKCE] Š. [REDAKCE], pracovníci žalobce, a sdělila jí, že přes ujištění, že auto určitě dorazí 7.5.2003 do 20.00 hod. k zákazníkovi, zboží ještě v 9.00 hod. ráno dne 8.5.2003 nebylo dodáno. Příjemce proto musel zastavit výrobní linku. Zároveň žalovaný v této zprávě avizoval, že přeúčtuje žalobci náklady, které zpožděním dodávky vzniknou.

Dne 12.5.2003 provedl příjemce zboží reklamaci u žalovaného s tím, že zboží bylo dodáno opožděně a výrobní linka v důsledku toho byla zastavena na 17 minut. Shodné informace pak sdělil příjemce zboží žalovanému mailem, který žalovaný přeposlal dne 9.5.2003 žalobci.

Podle potvrzení řidiče byla vykládka provedena 8.5.2003 v 12.30 hod., řidič v rubrice „bez prodlevy“ zatrhl políčko ne.

Příjemce zboží vystavil žalovanému fakturu na náhradu škody ve výši EUR 4.335,-, která byla zaplacená započtením, zápočet byl proveden 25.6.2003. Zápočet a zaplacení faktury ze strany žalovaného nečinil žalobce sporným. Žalovaný přeúčtoval tuto škodu žalobci fakturou č. 2300573 ze dne 10.11.2003 ve výši Kč 136.379,-.

Z výpovědi svědkyně J. [REDAKCE] P. [REDAKCE], bývalé zaměstnankyně žalovaného, která činila objednávku sporné přepravy u žalobce, bylo zjištěno, že objednávala přepravu, nikoli obstarání přepravy. Uvedla, že před podáním písemné objednávky se dotázala telefonicky žalobce, zda je schopen dopravit zásilku včas. Podle svědkyně svozy, tj. přeprava sběrnou službou, trvaly dva dny. Celovozová zásilka trvala jeden den, přičemž den nakládky se zpravidla do této lhůty počítal. Po opožděném provedení přepravy svědkyně okamžitě vytkla žalovanému zpoždění, a to formou e-mailové zprávy, která byla adresována sl. Š. [REDAKCE]. Poté o škodě jednala se sl. R. [REDAKCE], nadřízenou pracovnící sl. Š. [REDAKCE] u žalobce, která jí sdělila, že žalobce škodu přeúčtuje dopravci, u kterého nastalo pochybení. Svědkyni bylo známo, že k zastavení výrobní linky u příjemce zboží skutečně došlo. Příjemce zboží doložil žalovanému výši škody fakturou, ale svědkyně nevěděla, zda k tomu doložil ještě výrobní doklady.

Z výpovědi svědkyně J. [REDAKCE] Š. [REDAKCE], zaměstnankyně žalobce, která spolupracovala se žalovaným na sporné přepravě, bylo zjištěno, že si svědkyně pro odstup času již na přepravu v podrobnostech nevzpomínala. Svědkyně měla za to, že vykládka byla provedena včas. Přeprava sběrnou službou trvala obvykle čtyři dny, z toho jeden den připadal na nakládku a tři dny na dodání. Přeprava celonákladem trvala tři dny, přičemž jeden den byl na nakládku a dva dny na dodání. Pokud svědkyně zadávala přepravu dalšímu smluvnímu dopravci, obvykle mu dala kratší lhůtu pro vykládku tak, aby se vytvořila určitá časová rezerva. Svědkyně potvrdila obdržení e-mailové zprávy od svědkyně P. [REDAKCE] z 8.5.2003, kterou jí svědkyně P. [REDAKCE] vytýkala zpoždění přepravy. Svědkyně Š. [REDAKCE] uvedla, že před svým výsledkem o věci mluvila se zástupcem žalobce, nahlédla do listin, aby si osvěžila paměť. Popřela však rozhodně, že by se zástupcem žalobce mluvila o předmětu výsledku v tom smyslu, že by jí říkal, co a jak má vypovídat.

Z výpovědi svědkyně K [REDAKCE] R [REDAKCE], [REDAKCE] u žalobce, bylo zjištěno, že v době provádění přepravy byla na služební cestě. Věc převzala, až když žalovaný uplatňoval nárok na náhradu škody. Přezkoumala listiny a zjistila, že žalovaný nepožadoval konkrétní datum vykládky, došla k závěru, že žalobce dodržel obvyklou lhůtu přepravy a odmítla nárok žalovaného na náhradu škody uspokojit. Obvyklá lhůta přepravy zboží sběrnou službou byla 2-3 dny, což znamená 1 den na nakládku a převoz zboží do skladu a 2 dny na cestu. Tuto lhůtu žalobce dodržel. Žalobce obvykle dává na vědomí svým zákazníkům, zda náklad bude přepraven celovozovou zásilkou a nebo sběrnou službou. Z obsahu objednávky svědkyně zjistila, že žalovaný požadoval provedení přepravy, nikoli obstarání přepravy. Žalobce svým smluvním dopravcům, pokud jim přepravu předává k provedení, v některých případech dává kratší lhůtu vykládky, než jakou požaduje zákazník, aby si vytvořil rezervu. Svědkyně uvedla, že o případu je informována z titulu její funkce u žalobce, nikdo jí však neříkal, co a jak má vypovídat. Uvedla, že četla protokol o jednání, při němž byly vyslechnuty svědkyně P [REDAKCE] a Š [REDAKCE].

Podle článku 9 odst. 1 Úmluvy o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (dále jen Úmluva CMR) nákladní list je, pokud není prokázán opak, věrohodným dokladem o uzavření a obsahu přepravní smlouvy, jakož i o převzetí zásilky dopravcem.

Podle článku 17 odst. 1 Úmluvy CMR dopravce odpovídá za úplnou nebo částečnou ztrátu zásilky anebo za její poškození, které vznikne od okamžiku převzetí zásilky k přepravě až do okamžiku jejího vydání, jakož i za překročení dodací lhůty.

Nárok, uplatněný žalobcem vůči žalovanému, v řízení nebyl sporný, soud proto k němu žádné dokazování neprováděl a s ohledem na shodná tvrzení stran shledal na straně žalovaného povinnost k zaplacení uplatněné částky včetně příslušenství. Ze shodných tvrzení stran dovedl platné uzavření přepravní smlouvy podle článku 4 a 9 odst. 1 Úmluvy CMR. Úrok z prodlení soud žalobci přiznal podle ust. § 369 obch. zák. ve výši odpovídající dvojnásobku diskontní sazby platné ke dni počátku prodlení.

K nároku žalovaného na náhradu škody soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že účastníci ve vztahu k této přepravě uzavřeli smlouvu o přepravě řídicí se Úmluvou CMR, nikoli smlouvu zasílatelskou, která by se řídila příslušnými ustanoveními obchodního zákoníka. Žalovaný nepožadoval po žalobci obstarání přepravy, ale přímo provedení přepravy. Tento závěr byl jednoznačně učiněn z obsahu objednávky, listu CMR, v němž byl žalobce uveden jako dopravce, i z výpovědi všech slyšených svědkyň. To, že zhruba s odstupem zhruba půl roku na to účastníci uzavřeli smlouvu zasílatelskou, na tomto závěru nemůže nic měnit, sporná přeprava se režimem této smlouvy neřídila a z žádného provedeného důkazu nebylo možno dovést, že by účastníci před uzavřením zasílatelské smlouvy měli takovou praxi, z níž by plynulo právě jen uzavírání zasílatelských smluv, nikoliv smluv o přepravě.

Po závěru, že účastníci uzavřeli smlouvu o přepravě, řídicí se Úmluvou CMR, soud zkoumal, zda je tu dána odpovědnost žalobce za vzniklou škodu, zda škoda skutečně vznikla a zda účastníci dodrželi předepsané postupy dle Úmluvy CMR. V této souvislosti soud dospěl k závěru, že žalovaný neprokázal, že by v přepravě došlo ke zpoždění. Konkrétní doba vykládky nebyla na objednávce uvedena, existenci telefonické dohody o době vykládky před podáním objednávky, tak jak o ní hovořila svědkyně P [REDAKCE], se podle názoru soudu nepodařilo prokázat. Svědkyně Š [REDAKCE] takovou dohodu popřela. Pokud by došlo k jejímu uzavření, nebylo podle názoru soudu důvodu dobu vykládky nezachytit v písemné

objednávce. Pokud v písemné objednávce doba vykládky uvedena nebyla, svědčí tato okolnost závěru o tom, že konkrétní doba vykládky ze strany žalovaného nebyla požadována. Přeprava byla ze strany žalovaného objednáвана s odstupem zhruba dvou týdnů před nakládkou, pokud by žalovaný požadoval konkrétní termín vykládky pro zajištění provozu výrobní linky příjemce, bylo v této situaci zcela na vůli žalovaného, jaký zvolí termín nakládky.

To, že by žalovaný požadoval dřívější termín vykládky než 8.5.2003, se nepodařilo zjistit z žádného z provedených důkazů. Žalobce sice svému smluvnímu dopravci zadal termín vykládky dne 7.5.2003, avšak tato okolnost měla důsledky právě jen pro vztah žalobce a jeho smluvního dopravce, nikoliv pro vztah žalobce a žalovaného. Termín vykládky ve vztahu žalovaného a žalobce neměl žádný význam pro termín vykládky sjednaný žalovaným a žalobcem, zvláště když svědkyně R. [REDACTED] i Š. [REDACTED] přesvědčivě vysvětlily důvod kratší lhůty pro vykládku vytvořením časové rezervy. Pokud následně řidič zachytil ve svém potvrzení, že vyložil zboží s prodlevou, pak to odpovídalo jeho smluvnímu vztahu se žalobcem, neboť byl vázán termínem vykládky 7.5.2003.

Přes výzvu soudu podle ust. § 118a odst. 3 o.s.ř. k prokázání sjednání konkrétního data vykládky a k prokázání existence zpoždění žalovaný další důkazní návrhy neoznačil. Jak již výše uvedeno, soud dospěl k závěru, že konkrétní datum vykládky nebyl sjednán. Soud se dále zabýval tím, jaká byla obvyklá doba přepravy v dané přepravní relaci. Všechny tři svědkyně se k této okolnosti vyjádřily, ale všechny výpovědi se v této části různily. Soud proto vzal podpůrně v úvahu zasílatelskou smlouvu, uzavřenou stranami v listopadu roku 2003, kde obvyklá doba přepravy byla uvažována v trvání tří dnů. Tento údaj odpovídá tomu, co ve své svědecké výpovědi uvedla svědkyně R. [REDACTED], a soud proto má za prokázanou obvyklou lhůtu přepravy v trvání tří dnů.

Soud hodnotil výpovědi všech tří svědkyň jako věrohodné, byť se v podrobnostech rozcházel. Všechny tři svědkyně ale odkazovaly na časový odstup od data provedení sporné přepravy a tím přesvědčivě objasnily důvody drobných nesouladů ve výpovědi. Všechny tři svědkyně vypovídaly po řádném procesním poučení. Možnost motivace pro ovlivnění výsledků řízení byla u všech svědkyň zjištěna shodná. Ve všech případech se jednalo o zaměstnankyně stran sporu, byť v případě svědkyně P. [REDACTED] o bývalou zaměstnankyni. Přesto však zaměstnavatel v případě, že by se chtěl obrátit se svým nárokem na náhradu škody pro zaměstnanci, který mu škodu způsobil, by mohl touto cestou postupovat jak proti současnému, tak proti bývalému zaměstnanci. Okolnost skončení pracovního poměru svědkyně P. [REDACTED] u žalovaného proto na možnost ovlivnění výsledku sporu neměla vliv. U žádné z vyslechnutých svědkyň ale nebyla zjištěna žádná konkrétní snaha, která by k ovlivnění výsledku sporu směřovala. To, že svědkyně Š. [REDACTED] i R. [REDACTED] se před výslechem seznámily s předmětem sporu a byly v kontaktu se zástupcem žalobce, případně s listinami, vztahujícími se ke sporu, nenese s sebou automaticky nutnost hodnotit jejich výpovědi jako nevěrohodné. Obě tyto svědkyně po řádném procesním poučení vyloučily, že by byly ze strany zástupce žalobce jakkoli instruovány o obsahu a způsobu výpovědi. Vypovídaly po řádném procesním poučení a obsah jejich výpovědí nezavdal příčinu k závěru o nevěrohodnosti svědkyň. Navíc, kdyby byly dostaly tyto svědkyně od žalobce pokyny k obsahu výpovědi, pak by patrně jejich výpovědi byly shodné, zejména v podstatných okolnostech, jako byla obvyklá doba trvání přepravy.

Z důvodu všech shora uvedených závěrů soud uzavřel, že přeprava byla provedena

v obvyklé lhůtě, konkrétní lhůta sjednána nebyla, v přepravě nedošlo ke zpoždění vykládky, a proto tu není dána odpovědnost žalobce za vzniklou škodu podle článku 17 CMR. S ohledem na neexistenci odpovědnosti za škodu soud dále nezkoumal škodu samotnou a především její výši a nevyzýval v tomto směru žalovaného podle ust. § 118a odst. 3 o.s.ř. k označení dalších důkazních prostředků.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal existenci odpovědnosti žalobce za škodu, kterou proti němu uplatnil k náhradě žalovaný, při rozhodnutí ve věci nezohlednil kompenzační námitku uplatněnou proti žalobnímu nároku a žalobě vyhověl v plném rozsahu.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že právo na jejich náhradu bylo přiznáno úspěšnému žalobci. Náklady na jeho straně činí celkem Kč 41.138,50 a jsou tvořeny soudním poplatkem ze žaloby ve výši Kč 5.460,-, odměnou za zastupování ve výši Kč 24.960,-, 5 režijními paušály po Kč 75,-, náhradou času v 24 půlhodinách po Kč 50,-, cestovními výdaji ve výši Kč 3.447,- za 3 cesty Praha-Plzeň a zpět v celkové vzdálenosti 196 km pro jednu cestu vozem ŠKODA FABIA o průměrné spotřebě 7,53 litru na 100 km a ceně benzínu NATURAL Kč 27,40 za 1 litr. Ke všem nákladům kromě soudního poplatku též žalobce uplatnil nárok na DPH, která v celkové výši činil Kč 5.696,50.

O nákladech řízení, nesených státem, bylo v souladu s ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. rozhodnuto podle výsledku sporu co do základu tohoto nároku tak, že povinnost k jejich náhradě byla uložena neúspěšnému žalovanému. Ke dni rozhodnutí však dosud ještě nebylo proplaceno svědecké svědkyni R■■■■■, proto konečná výše nákladů řízení a lhůta splatnosti bude určena v samostatném usnesení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného.

Nebude-li povinnost uložená tímto rozsudkem splněna dobrovolně, lze navrhnout soudní výkon rozhodnutí.

Krajský soud v Plzni dne 9.11.2005

Mgr. Miroslava Jarošová, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení
Hana Hrdličková